

— eller hvad man vil kalde det —, hvis Udførelse skulde bevilges ved de aarlige Finantslove. Det, man ønsker ved at fremlægge et Forslag som dette, er, at man ved sine Bevillinger til Forsvarsvæsenets Fremme overhoved kan faae en Kettesnor at gaa efter, en forud lagt Plan. Jeg kan kun være enig med det ærede Medlem i eet Punkt, og det er, at dem, som ikke ønske denne Sags Fremme i og for sig, kan jeg ikke tilraade nu at stemme for den.

Winther: Det er virkelig besynderligt, at det ærede Medlem kan tro, at jeg vil forlange Garantier af ham for, hvad en Generation efter denne skulde beslutte. Nei, jeg forlangte en Ytring af det ærede Medlem om, at hans Udtalelser ikke paa nogen Maade maatte forstaaes saaledes, at han, hvis denne Folkestemning snart slog om, da ogsaa kunde blive iblandt dem, der vilde befæste Kjøbenhavn. Det er det Æneste, jeg har ønsket at høre af det ærede Medlem om dette Punkt. Hvad dernæst angaar det Forslag, jeg havde stillet, og som det ærede Medlem omtalte, skal jeg gjøre opmærksom paa, at han er endnu i den Vilfarelse, hvori han var, da vi sidst havde dette for, nemlig, at jeg skulde have foreslaaet Noget, der var dyrere end det Forslag, Regjeringen havde forelagt. Det er jo aldeles galt. Der var aldeles ikke opstillet den mindste Smule derom; men det var sagt, at der skulde foranstaltes Undersøgelser og fremlægges en Plan. Derimod stod der Intet som helst i mit Forslag om, at man vilde gaa ind paa den Befæstningsplan, som Regjeringen maatte forelægge (Stærk Vatter.). Jeg skal vente, til De have afleet. Jeg skal da gjøre Dem opmærksom paa Følgende. Hvorfor skulde De ikke kunne bære Dem ad overfor en saadan Regjeringsplan, som De have gjort overfor denne Plan? (Stemmer: Hør!) Ja, Hør! Det tillader jeg mig at sige til dem, der vare saa muntre. Netop, fordi jeg ser, at De have baaret Dem saa fornuftig ad lige overfor den Plan, Regjeringen har forelagt, mener jeg, at De kunde bære Dem ligesaa fornuftig ad senere. Jeg har haabet, at man skulde komme til at se, at det vil være umuligt at tilveiebringe et Befæstningsystem, der virkelig kan yde et Forsvar for vort Land, og at derfor de have haat Net, som mene, at dermed skulle vi ikke befatte os, men at vi skulle resignere os til at erkjende, at vi ere ikke en Magt, der kan tage det op med en Stormagt; men desværre ser jeg, at den ærede Ordfører i sit Foredrag mente, at vi skulde, og at det danske Folk vil, at vi skulde gaa ind paa en Kamp med en Stormagt, i hvilken vi maa gaa tilgrunde. (Modsigelse.) Ja, naar man nu gjør disse tvilende Bemærkninger, tillader den ærede Formand mig maatte at oplæse nogle Ord af den ærede Ordførers Foredrag. Efterat han havde omtalt den uheldige Folkestemning eller den Misstemning,

der er mellem Kjøbenhavn og det øvrige Land, hvorfor han ikke nu kunde gaa ind paa at befæste Kjøbenhavn, siger han senere, at han vilde ikke her tale om Alliancefrig, thi der kunde Chancerne stille sig høist forskjelligt, og der kunde man let i det givne Øieblik finde sig tilrette; men, siger han: „vi tale derimod her om den Kamp, som vi muligen kunne komme til at staa i; en Kamp, hvor det gjælder Fædrelandets Tilværelse, den sidste, den yderste Kamp, i hvilken vi staa ene overfor en aldeles overlegen Modstander. Til en saadan Kamp gaar ikke jeg med Tro paa Seir; men det er min fulde Overbevisning, at den kan kæmpes og skal kæmpes, og jeg er overbevist om, at ogsaa det danske Folk vil det saaledes. Men det er dernæst min Overbevisning, at det vil komme an paa, i hvilken Land den yderste Kamp kæmpes, og under hvilke Vilkaar Haabet om Gjenopreisningen vil stille sig, og jeg kan i Dieblicket ikke tænke mig noget sørgeligere Billede end en yderste Kamp kæmpet bag Kjøbenhavns Bolde“ — hvor der er en stor civil Befolkning, som desuden havde denne Misstemning — „medens der — hvad der er endnu værre — ikke hos Forsvarerne er nogen fuld Fortrøstning til, nogen fuld Overbevisning om, at det her dreier sig om mere end at forsvare Kjøbenhavn. Under disse Forhold lægger jeg den højeste Vægt paa, at den Kamp, vi kunne komme til at staa i, ikke spættes og lammes ved indre Splid, saa at Spørgsmaalet om Kjøbenhavneri paany kommer til at gribe saaledes ind i Krigsførelsen, som det gjorde sidst“, og derfor er det, at han ikke vil have Befæstningsspørgsmaalet fremdraget nu. Jeg vil tillade mig at spørge, om der ikke i disse Udtalelser er forudsat, at der skal komme en Kamp mod en aldeles overlegen Modstander, i hvilken vi kunne til at ligge under. Jeg kan ikke faae Andet ud af disse Ord, og jeg skal nu overlade til Enhver at dømmе, om jeg har opfattet dem rigtigt eller ikke. Naar dernæst det ærede Medlem sagde, at det Forslag, jeg havde stillet, havde det tilfælles med Hvertallets Forslag, at Udgiften skulde bevilges ved Finantsloven, saa siger jeg: men hvad det ikke har tilfælles, er, at i det Vædringsforslag, jeg fremlagde, var der ikke nævnt en Sum, der skulde beherske den hele Sag overfor de aarlige Finantslove. Det er den store Forskjel, der er. Det er altsaa aldeles urigtigt at sige, at jeg havde badet deres Forslag for Noget, jeg selv havde foreslaaet i mit. Jeg vil gjøre opmærksom paa, at jeg udtrykkelig fremhævede, at Hvertallets Forslag ikke i den Grad var et Normalbudget som Regjeringens. Det har jeg indbrømmet. Men naar der er sat en bestemt Sum i Lovteksten, naar der er sat et vist Næremaal, inden hvilket Planen skal være fuldendt, og der allerede er begyndt paa den omtrent paa alle Punkter ved den første Finantsbevilling, saa spørger jeg, om man ikke derved har